

Пет песама – Нина Матућ

РЕЧИ УНИВЕРЗУМА

Моје су усне земља.
Моје су очи вода.
Моје су руке ветар.
Моје је срце ватра.

Седим на ободу рана.
Дишем честице свога постојања.
Док ми се звезде пријатељски нагињу.
Док ме Месец обасјава.

Седим на ободу чежњи.
Слушам звуке свога нестајања.
Док ме ветар покрива.
Док ми се ноћ подсмева.

Седим на ободу незнања.
Осећам хладно тело ништавила.
Док ме тама обузима.
Док ме Љубав дозива.

ОБЛИК ВОДЕ

„Тражи ме и пронаћи ћеш ме” — говоре морске дубине.
„Гледај ме и стићи ћеш ме” — говоре речне струје.
„Додирни ме и схватићеш ме” — говоре језерски таласи.

Осећам још увек свачији дрхтај и свачији трзај;
свачији уздах и свачији издах;
свачији живот и свачију смрт.

Осећам још увек свачији пех и свачији грех;
свачији поклон и свачију срећу;
свачију казну и свачију награду.

Осећам још увек и страх и слободу.
Будим се још увек са бројним добротинама.
Тонем у сан још увек са бројним злочинима.

ИДЕЈА СВИТАЊА

Теку и крв и вино.
Проливају се и сузе и вода.
Отварају се ране.
Преламају се кости.
Кидају се и месо и срце.

Пуцају вене.
Одјекују врисци. Копрцају се шапати.

Расте коров.
Горе очи. Труле руке.

Одлази душа.

Наши су перони поплочани тамом.
Наши су путеви саткани експанзијом.

ПРИЧАЈ МИ

Причај ми о прозору који гледа на океан
и вратима којима се излази у шуму.
Причај ми о крову који осликава звезде
и зидове у којима се чува Сунчева топлота.

Причај ми о веранди на којој се обистињују снови
и фотељи на којој се може сањати.
Причај ми о ваздуху који мирише на ванилу и ветар
који доноси сетне додире.

Причај ми о љуљашци која чини да полетиш
и испред те љуљашке дечији смех да осетиш.
Причај ми о оном дивљем што ћеш вечно мазити
и оном спокојном уз које ћеш се вечно смејати.

ПОД ЗАСТОРОМ СВЕТА

Било је то једног широм отвореног,
бистрог и сунчаног поподнева,
поподнева које је одјекивало,
ширило руке, отварало душу и смејало се,
вриштало и позивало у пакао.

Било је то једног, чинило се, ведро,
срећног и светлошћу обасјаног поподнева,
поподнева које је опијало,
мамило, волело, захтевало и
засигурно предлагало уништење.

Гледао сам наспрам увелих орхидеја и белих ружа
у крах својих руку и свог целог тела – немоћних да живе.
Гањао сам наспрам густих облака сваку своју мисао и
тренутке трептаја – лишене слободе.
Чезнуо сам за пространством раја пред вратима пакла.

О ПЕСНИКИЊИ

Нина Матић је рођена је 12. новембра 1998. године
у граду Аранђеловцу.

Студент је на Филозофском факултету на смеру
Филозофије у Београду. Говори енглески и шпански је-
зик.

